

נוכבת

יעל וידור

ממנו נגזר כינויה הנוכחי: גיזל — עם תלתלים ארוכים, חייכנית וצחקנית, נתלשה משם לפני שעוד הספיקה להכות שורש, מבלי שישארו אפילו זכרונות. היא נעקרה ונשתלה מחדש בתלפיות שבירושלים. לא אהבה את העיר במיוחד. עיר עם המון מסור רת ואופי, אך זרה ומשרה קדרות. בית הספר היה בקיבוץ רמת-רחל. שוב: רקע שונה, חברה חדשה, טיפוסים אחרים, אורח חיים זה.

אחרי שבע שנים עברה המשפחה לגור ברמת-אביב. מהרקע המשפחתי של מסירת ותרבות מזרח-אירופאית — שכלל, עבור

תה הקולנועית של יעל ב.אולי תרדו שם!

יעל, לימוד כאלט אצל רינה ניקובה ופריטה על פסנתר במשך שנות המגורים בירושלים — הועברה היא שוב לחממה חדשה: בית הספר התיכון אליאנס; תרבות-צרפת; בני-הטובים של המשפחות האמידות והותיקות של צפון-תל-אביב.

הצירוף של לודז'-תלפיות-רמת-רחל-רמת-אביב, הצורך התכוף והמתמיד להסתגל לזר, לא היה דחקא הצירוף האידיאלי ליצירת תחושה של זהות והוהות. וכך, בשנות הבררות, מצאה עצמה יעל-גיזל תלושה, כשהיא מפצה את עצמה בחיי חברה אינטנסיביים, מה שלא היה מספיק כדי למנוע משבר.

בא המשבר וההורים שלחו אותה רחוק, אל הודוים, בפאריס. פאריס, כרגיל, היתה נפלאה. אבל הודוים? הם לא היו מה ש-נערה בת שבע-עשרה מצפה מודוים בעיר-האורות.

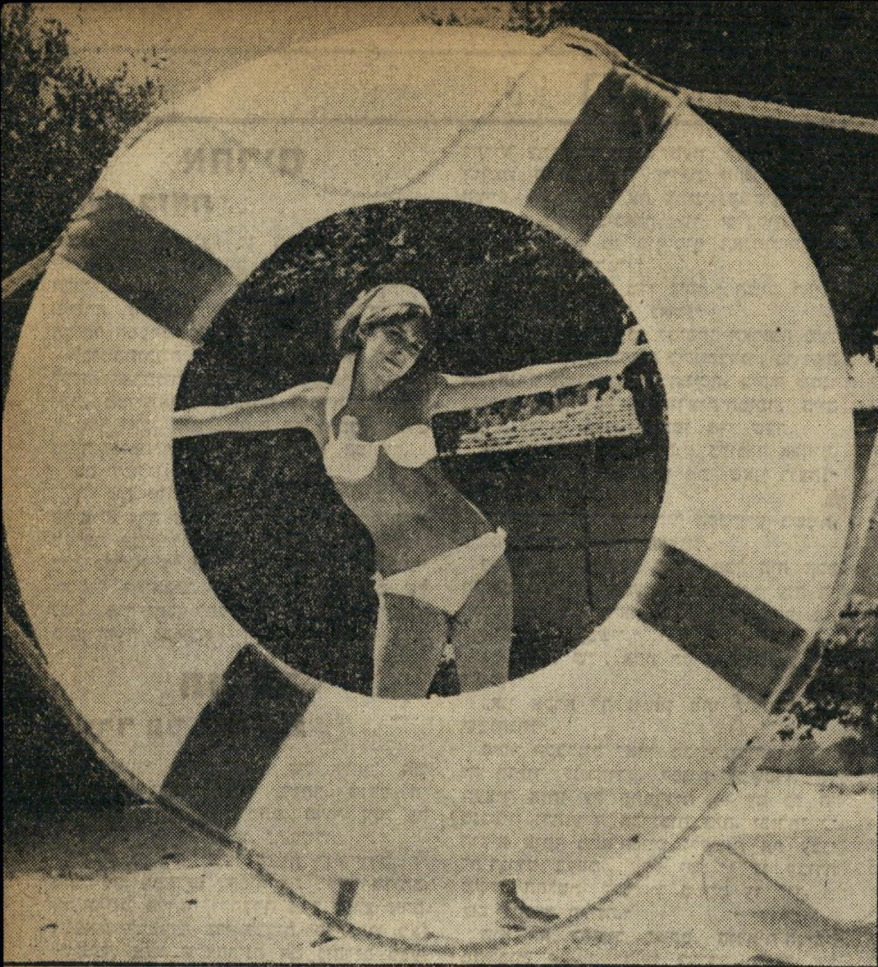
השתחקתי שם לגמרי. המשפחה סחבה אותי לכל המזנומנטים. הם היו מבוגרים ופוריטאנים, לא הבינו למה ילדה כמוני צריכה לצאת כל ערב. זה היה סבל גורא עבורי.

יעל קמה וברחה. עברה לגור בדירת ירידה, נקלטה בחברה של סטודנטים. על גדות הסינה נרקם רומן עם סטודנט צעיר לרפואה.

ברמת-אביב נדלק שוב האור האדום. גיזל והחזרה אקספרס הביתה, אל ספסל הלימו

היא תשוקת צ'ירה בת שמור עממית מבהינה כלכלית, מחשבתית ורגשית.

דים, אל בחינות-הבגרות, אל מדי הצבא הממתנים לה.

מעדן הקולנוע הישראלי

פאריס רצתה יעל ללמוד בסור-בון. פסיכולוגיה. לפני זה רצתה להיות הכל: אחות, אחות רחמניה, רופאת-שיניים (הלכתי המון לרופא שיניים כשהייתי קטנה...) אפילו אקרובטית בקרקס. אבל לא שחקנית קולנוע.

זה — אף פעם. בכלל, כל השאיפות והאידיאלים נפסקו אצלי מוקדם, בגיל 14. אז התחלתי להסתכל על החיים בצורה אחת וישנה לגמרי. התחלתי לראות אותם בצבעי שחור-לבן.

אלא שהחיים הסתכלו על גיזל בצבעים הרבה יותר חיים. היו להם תכניות עבורה, גם מבלי לשאול את פיה. לעולם הקולנוע הישראלי, הרעב לדמויות זוהרות של כוכבות-חתיכות, היתה יעל מעדן. מעתה שמור לה כמעט כל תפקיד של חתיכה בסרט ישראלי.

האשלייה אינן מסמרות אותה. לא רוצה להסתמך רק על נתונים חיצוניים, מצהירה הכוכבת שנולדה. אם אעשה זאת — אפול מהר! לא חושבת שאני כשרונית במיוחד. אבל כשרון חלוי גם בנסיון, תפיסה ואינטליגנציה. מקווה שבמשך הזמן אניע לתפידים מעניינים, לא של חתיכות זוהרות, תפקידים בהם את יכולה לתת את עצמך. כצופה של קולנוע שונאת יעל סרטים הוליוודיים, מעריצה את ז'אן מורו וסופיה לורן. אבל אין סרט בעולם שיכול להביאה עד לבכי. כלום, שום דבר לא מסוגל להוציא אותי מהאפאטיות שלי. היא אימרת. אולי זה רק עניין של גיל. צורת התגוננות מפני השפעות חיצוניות. באיזה שהוא מקום בתוכה היא למעשה רגישה, ערנית ונסערת, תכונות הצפות ועולות כשהיא צריכה לשחק. בינתיים משמש כלב טיבטי קטן, בשם טופסי, כאוביקט להתקשרות. שונאת חתול, לים, חיות מטומטמות, מסבירה גיזל, ביני ובין טופסי שוררת אידיליה לא גור-מלית, ממש הבנה הדדית. כלב היא חיה פיקחית, וקל ליצור קונטאקט עמה.

מנהלת יעל חסובת הגוף כשהיא משתרעת להנאתה בבריכת השחיה של מלון רמת-אביב יעל להתלבש במכנסי גינס וחולצות גבריות.

דו-קרב עם השמש